

De hal was den volgenden morgen nog leeg, toen zij, in een bekoorlijk golf-costuum gekleed, met haar correspondentie in de hand zich in een rieten stoel installeerde. „Hij” was nergens te zien, maar het was dan ook nog vroeg.

Terwijl zij haar brieven doorlas, drong het tot de ster-in-spè door, dat de open-slaande deur, die naar den tuin leidde, openging. Zij keek achteloos op.

Daar was hij, de man met de grijze oogen, de bewoner van no. 39, Mr. Fred Fairfield.

Het was een zeldzame kans. Binnen een halve minuut had zij haar besluit genomen. Snel opstaande, wandelde zij den vreemdeling voorbij, den tuin in, zonder ook maar even haar hoofd om te wenden.

Zij liep steeds door met kloppend hart en hoog gekleurde wangen, terwijl haar knieën knikten. Had zij dan toch nog een fout gemaakt? Had zij iets verkeerd gedaan? Het scheen wel. Dan . . .

Achter haar klonken snelle voetstappen en iemand zei: „Pardon!”

Zij bleef staan en keerde zich snel om. Hij stond daar, met den hoed in de hand. En in de andere hand hield hij een brief. „Pardon,” herhaalde hij. „U heeft dit juist in de hal laten vallen.”

Coralie keek naar den brief; Coralie keek naar den man; Coralie glimlachte.

„Hoe vriendelijk van u,” zei zij. „Ik ben buitengewoon slordig op brieven.”

Hij bestudeerde haar aandachtig. Wat een aanbiddelijk meisje. De glimlach, die een eenzaam diner zoo aangenaam onderbroken had, kwam hem weer voor den geest; hij besloot deze gelegenheid niet ongebruikt te laten.

„Ik dank u zeer,” ging Coralie voort, die eveneens de gelegenheid wilde benutten. „Het was zeer vriendelijk, Mr. Fairfield.”

Hij schrok en kreeg een kleur.

„Hoe weet u, hoe ik heet?” stotterde hij.

Coralie lachte. „Ik zag den naam in het boek . . . en toen zag ik u in no. 39 verdwijnen en begreep, dat u Mr. Fairfield moest zijn.”

Zijn gelaat stond zeer ernstig. „Oh, juist,” zei hij, en zweeg weer.

Toen gebeurde het, dat Coralie ongemerkt omkeerde en met Mr. Fairfield naast zich naar het hotel terugwandelde. Jane, die nu eerst in de hal kwam, zag hen en was zoo bescheiden te verdwijnen.

„Het was heel slim van u, om te raden, dat ik Fred Fairfield ben,” ging de lange man voort. „U bent eerst gisteren gearriveerd, niet waar, Miss . . . , eh?”

„Coralie Ledlaw,” hielderde die dame op. „Ik ben gisteravond aangekomen, met een vriendin, Mrs. Betterley. Is het hier aardig?”

Hij knikte. „Dat zal waar zijn! Ik kom hier ieder jaar. Ik vraag mij af . . .” hij aarzelde even. „Speelt u golf, Miss Ledlaw? Oh, — prachtig, ik vraag mij af, of u met mij eens zoudt willen spelen? Ik ben hier alleen en ik vind het spelen met vreemden zoo onaangenaam. Wilt u? Dat is heerlijk!”

„Eens” bleek dien zelfden morgen te zijn, die nog door vele andere morgens en middagen gevolgd werd.

Jane klaagde over verveling en met recht, want Coralie en Mr. Fairfield brachten samen uren door . . . golfspelend, wandelend, pratend. Bij het middagmaal voegden zij zich bij elkaar en Jane was genoodzaakt te erkennen, dat de directeur, dien zij zoo schaamteloos achterna gejaagd hadden, werkelijk betooverend was. Bovendien zei

„. . . was een zwaan uit Eden afgedreven.”
(Alp. Laudy „De Paradijsloek”.)

zij bij zichzelf, dat hij Coralie nog meer betooverend scheen te vinden.

En Coralie zelf? Toen er meer dagen voorbij gingen en zij haar kans meer en meer zag naderen, begon zij 'n hekel te krijgen aan zichzelf, om den truc, dien zij tegenover den op niets verdachten Mr. Fairfield had bedacht. Hij was zoo aardig, zoo heel veel aardiger dan zij gedacht had. Het scheen een schande, om . . . Toen bedacht zij echter met ergernis, dat het de eenige manier was, en dat, daar zij geen kans zag, op een andere manier kennis met hem te maken, zij volkomen het recht had, om gebruik te maken van de gelegenheid. Alleen . . . alleen, wel, zij wilde toch maar, dat 't op 'n andere manier gebeurde was.

Op 'n gloeiend heeten middag wandelden zij al pratend door den tuin van 't hotel. Coralie verreed in de conversatie steeds zorgvuldig over theaters te spreken; zij had haar eigen relatie met 't tooneel nog niet bekend. Dat zou later komen.

„Kom in het prieel,” zei Mr. Fairfield plotseling. „Het is daar koeler dan buiten. Zoo, dat is beter. Ik . . . ik heb u iets te zeggen.”

„Hij zal het ontdekt hebben!” dacht Coralie, verschrikt bij deze plotselinge wending.

„Te zeggen?” herhaalde zij.

„Ja.” Zijn stem trilde. „Ik . . . oh, het geeft niets, of ik er al omheendraai. Wil je met me trouwen?”

Nu werkelijk verschrikt, staarde zij hem aan. „Ik wist niet . . . dacht niet . . . Oh!”

Plotseling verborg zij haar gezicht in de handen; tranen vielen tusschen haar vingers door.

Fred Fairfield trok de betraande handen in de zijne.

„Schrei nu maar niet,” zei hij. „Het spijt mij, dat ik je verschrikt heb. Ik dacht, dat je het wist . . . Coralie, waarom ben je zoo verdrietig?”

Toen vertelde zij hem onder veel tranen alles, haar stoutmoedige plan, om vrienden met hem te worden, haar ambitie, haar droomen voor de toekomst en zelfs den truc van den achtergelaten brief.

„Ik . . . ik liet dien opzettelijk vallen,” snikte zij. „en hoopte maar, dat jij dien zoudt oprapen. En dat deed je ook!”

Zwijgend luisterde hij naar dit pathetische verhaal. Toen haalde hij diep adem en richtte zich op.

„Ik ben blij, dat je het mij verteld hebt,” zei hij. „En mag ik nu een bekentenis doen?” „Bekentenis?” vroeg zij verwonderd.

„Ja. Ik ben even bedrieglijk opgetreden als jij — zelfs nog meer. Ik ben Fred Fairfield niet!”

„Niet . . . Fred . . . Fairfield?” Zij kon nauwelijks spreken. „Niet? . . . dan is hij dus niet hier?”

„Oh, ja. Hij is hier en woont in suite no. 39. Maar hij zit den geheelen dag op zijn balkon en ziet nooit iemand, behalve een paar zeer goede vrienden — waartoe ik ook behoort. Dat is de reden, dat je mij dien avond no. 39 zag binnengaan.”

Hij zweeg even en keek haar glimlachend aan.

„Wij zijn een mooi paar, er op uit, om elkaar beet te nemen,” zei hij. „Zie je, toen je mij Fairfield noemde, begreep ik, dat je hem wilde leeren kennen, dat doen de meeste menschen, weet je. En ik was er buitengewoon op gesteld om jou te leeren kennen en dus . . .”

„Zoo!” Haar handen waren stijf samengevouwen en zij durfde hem niet aanzien. Plotseling werden haar koude vingers door een sterke hand gegrepen en vastgehouden.

„Coralie,” begon een stem, die aarzelde tusschen vroolijkheid en verdriet. „Coralie! Kijk mij aan! Zeg, dat je mij vergeeft!”

Zij trachtte te spreken, maar het lukte haar niet. En het volgend oogenblik lag zij in zijn armen en lachte.

„Coralie,” riep de man, die niet Fred Fairfield was.

„Maar wie ben je dan eigenlijk?” vroeg Coralie eenigen tijd later.

„Men noemt mij Johnson Turnley,” antwoordde hij. „En daar ik een intieme vriend van Fairfield ben, kan ik je altijd nog wel een goede rol bij zijn volgende stuk verschaffen . . . tenzij je een andere rol wilt accepteren . . .”

„Bedoel je . . . als je vrouw? Ja graag!” fluisterde Coralie zedig.